

Oficiální studentský časopis českotěšínského gymnázia | 10 Kč

BOŽKOPIS

těšínský

listopad 2025

ONDRA CHROMČÍK

Golf je hlavně mentální
hrou – o vítězství
se rozhoduje pod tlakem

REDAKČNÍ RADA

ŠÉFREDAKTORKA

Barbora Štefaňáková

REDAKTOŘI

Eliška Bardoňová

Adéla Capilová

Alžběta Dittrichová

Kinga Michaela Folwarczna

Vojtěch Habart

Tereza Macurová

Tereza Morcinková

Miriam Mrozková

Jiří Kabát

Rozálie Otipková

Sofie Antonie Sklářová

Eliška Stolaríková

Magdalena Štefaňáková

Markéta Tkáčová

Marie Walková

Tereza Wróbllová

GRAFIKA

Vojtěch Nesvadba

Elen Pastrňáková

Dita Vicianová

PEDAGOGICKÁ PODPORA

Mgr. Iva Dluhošová

Kontakt, stížnosti, nápady:

gmctbozkopis@seznam.cz

Zdroje obrázků, není-li uvedeno jinak:

Pinterest, Google Obrázky, školní archiv

OBSAH

TÉMA: MÉDIA, INTERNET A SOCIÁLNÍ SÍTĚ

Anketa: S čím nejabsurdnějším jste se setkali na internetu?

Strana 4

Virální písničky

Strana 5

Školní časopis roku

Strana 7

Příběhy memů

Strana 8

Student: O. Chromčík

Strana 11

Film: Disconnect

Strana 14

Oblíbené podcasty

Strana 15

Modrá velryba

Strana 17

Absolventka: P. Slováček Rypienová

Strana 18

Clickbaity

Strana 21

Učitelka: Mgr. J. Poledník

Strana 23

Playlist podle D. Viciany

Strana 26

Studentské volby

Strana 27

EDITORIAL

Drazí čtenáři,
v dnešním čísle si představíme svět médií, internetu, sociálních sítí a popkultury v jejich nejběžnější i nejbizarnější podobě. V podobě, se kterou se setkáváme neustále – a možná i rádi.

Proč tolik lpíme na tom být neustále online, „v obraze“? Proč nás zneklidňuje představa, že se okamžitě nedozvíme všechny novinky?

FOMO (*fear of missing out*), tedy strach z toho, že nám něco unikne, pronásleduje každého z nás – i když pokaždé v jiné podobě. Ať už jde o výsledky sportovního utkání, tweet oblíbeného novináře,

příspěvek slavné celebrity nebo výrok kontroverzního politika, jsme zvědaví a nedočkaví. A svět se tomu ochotně přizpůsobuje.

Zkusme do svého života vrátit chvíle opravdové přítomnosti – okamžiky, kdy se věnujeme jen lidem a situacím, které nás přímo obklopují. Vyrazme s přáteli do přírody a užijme si momenty, kdy nás dokáže vyrušit jen blízkost deště nebo příliš ostré slunce.

Barča Štefaňáková
šéfredaktorka

Anketa

S čím nejabsurdnějším jste se setkali na internetu?

Institucím se může pomáhat zviditelnit. Dokáže nás také ale vystrašit či pobavit. Co je pro studenty a vyučující tou nejabsurdnější věcí, se kterou se setkali na internetu?

FRANTA (5.Q A)

Asi že Trump a Biden měli spolu svatbu.

KAMČA (8. OA)

Neuvěřitelná byla určitě informace, že 2. světová válka nebyla reálná a je to výmysl politiků, aby nás zastrašili.

LAURA (4. A)

Zcela absurdní jsou pro mě „edity“ či videa s Filipem Turkem.

MGR. VLČEK

Tomio Okamura s křovinořezem.

ADRIAN (3. A)

Hodně velký bizár je informace, že mobil se dá nabít bramborou.

MGR. ZÍKA

Na první dobrou mě napadají politické pořady Jaromíra Soukupa s Jaromírem Soukupem.

ANIČKA (8. OA)

Šílené mi přišlo např. video, na které Jana Maláčová rozbaluje figurku Labubu (blind box hračku) a říká: „*Labubu pro všechny!*“

MAX (7. SA)

Zcela neuvěřitelná byla určitě srbská konspirační teorie od Jovanky Joličové, která prohlásila, že Srbové postavili pyramidu a jsou nadlidská rasa.

PROKOP (4. KA)

Úsměvné mi přišlo, že existuje náboženství pastafariánství, kde uctívají velké špagetové monstrum.

Miriam a Jirka, Kvinta A

DNEŠNÍ ŽIVOT BEZ VIRÁLNÍCH PÍSNÍ? NEPŘEDSTAVITELNÉ!

Kdo by tu situaci neznal – kliknete na další krátké video, jehož obsah se sotva liší od těch předchozích. Jenže zatímco samotný klip rychle zapomenete, melodie, která ho doprovázela, vám v hlavě zůstane ještě dlouho. Ať jste kdekoliv a děláte cokoliv, najednou si ji pobrukovujete. Někdy se vám přitom ani nelíbí, text nedává smysl, ale je prostě chytlavá. Přesto mají tyto písně i svá pozitiva – dokážou spojovat lidi, a to i způsobem, který by vás možná ani nenapadl.

Neumíte cizí jazyk, abyste porozuměli textu? Nepodstatné!

Abyste porozuměli hudbě, není nutné znát cizí jazyk. Síla není ve slovech, ale především v samotné melodii, jež hraje klíčovou roli v tom, jak na vás nahrávka působí po emocionální stránce. Právě melodie určuje, zda ucítíte smutek, nebo naopak euforii. Určitě si vzpomenete na starý známý hit, jehož textu dosud nerozumíte. Líbí se vám prostě jen melodie – a to úplně stačí! Cítíte emoce, které prožíváme každý jinak, avšak zároveň stejně. Nezáleží na tom, zda bydlíte v Tokiu nebo ve Stockholmu – pořád jsme jen lidé. Rozdílná řeč nás často odděluje, ale v hudbě neplatí.

Nebezpečná síla sociálních sítí

Jak asi správně tušíte, za viralitu písní – a vůbec za vznik tohoto pojmu – mohou především sociální sítě, které v celém procesu hrají zásadní roli. Kde jinde byste na ně narazili? Možná na YouTube? Rozhodně ne v takové síle. Velkým plusem sociálních sítí je neomezený prostor pro přispěvatele. Každý se může stát tvůrcem. Nikdo vám nebrání vytvořit novou virální písničku nebo šířit trend vlastním videem s tímto hudebním podkresem. Zkrátka – kdo vám může zabránit, aby se právě vaše písnička nestala virálem roku?

Virální písně spojují lidi

Jsi typický student žijící z kapesného, K-popová hvězda, chirurg nebo snad miliardář? Ani jedno? Nevadí! Virální písničky spojují nejrůznější typy lidí. Stejnou

skladbu může používat nejvlivnější hvězda popu, váš asociální soused odvedle nebo aktuálně před volbami i politici, kteří se vás snaží zaujmout jakýmkoliv způsobem – ať u toho vypadají jakkoliv.

Bez geografických hranic

Písnička vznikla včera v Súdánu, dnes už brázdí sociální sítě v USA, ve Švýcarsku a dostala se dokonce i do Českého Těšína. Žádná skladba dnes nezůstane jen doma. Díky algoritmům a propojenosti sociálních sítí není vůbec těžké, aby obletěla zeměkouli během jediné noci a stala se novým fenoménem.

Propojení generací

Stává se, že virálními hity se stanou i písně starší, klidně několik desítek let. Kdo by třeba neznal *Cheri, Cheri Lady* – skladbu, kterou kapela Modern Talking představila už roce 1985? Bez sociálních sítí by možná dávno upadla v zapomnění, ale dnes žije nový život díky remixům a videím na Instagramu či TikToku. A právě v tom je jejich kouzlo – dokážou spojovat generace. Pamatuju si, jak si moje mladší sestra pobrukovala refrén této písně. Byla přesvědčená, že jde o „nový trend“. A pak se ozvala naše máma, že songzná taky – z doby svého mládí. Ten okamžik, kdy obě zpívaly stejnou melodii, i když každá z jiné éry, byl pro mě důkazem, jak virální hudba dokáže propojovat světy, které by se jinak jen těžko setkaly.

Ať už vám virální písně vyloženě vadí, nebo je naopak milujete, jedno je jisté – ve společnosti našeho „propojeného světa“ mají své nezastupitelné místo. A až na nějakou zase narazíte, vzpomeňte si na tento článek a zasněte se. Je to kouzelný pocit představit si, že stejnou písničku právě teď poslouchá někdo úplně jiný na opačném konci planety.

TIP: Jestli si chcete připomenout pár nejvirálnějších písní, rozhodně si pusťte tyto:

Shake It To The Max
(*MOLYI*)

Die With the Smile
(*Lady Gaga, Bruno Mars*)

APT.
(*ROSÉ, Bruno Mars*)

Pretty Little Baby
(*Connie Francis*)

BIRDS OF A FEATHER /remix version/
(*Billie Eilish*)

ŠKOLNÍ časopis ROKU

V úterý 4. 11. 2025 jsem měl spolu se dvěma dalšími redaktory Božkopisu příležitost zúčastnit se vyhlášení vítězů soutěže *Školní časopis roku* v rámci Moravskoslezského kraje. Akce, která zahrnovala také několik workshopů a přednášek, se uskutečnila v inspirativním prostředí Regionální knihovny v Karviné.

Mezi vedoucími workshopů byli i hosté z Turecka a Indie, kteří u nás žijí a studují. Dozvěděli jsme se například o efektivním využití AI, ale také o možnostech, jak vycestovat a získat cenné zkušenosti v zahraničí. Studentka z Turecka nám navíc přiblížila svou zajímavou hudební kariéru – o ní se na stránkách Božkopisu budete moci brzy dočíst.

Za nejpřínosnější jsme vyhodnotili přednášku Petra Kantora, koordinátora soutěže pro Moravskoslezský kraj. Kromě diskuse se členy ostatních redakcí jsme se věnovali také otázce nezávislosti školních časopisů na vedení jednotlivých škol a nutnosti dodržování novinářského kodexu, který si každá redakce sama nastaví. Tato myšlenka a následné rozhovory s ostatními redaktory nás naplnily novými nápady – a některé z nich určitě časem zavedeme i v Božkopisu.

Další workshop vedla lektorka zaměřená na designové myšlení. To podle jejích slov učí kreativnímu řešení problémů a rozvíjí dovednosti spojené se sebeprezentací, komunikací a kritickým myšlením.

Na chodbě knihovny byla připravena výstava všech zúčastněných časopisů. Proběhlo také hlasování, díky němuž jsme si z Karviné odvezli krásné 6. místo z 27 soutěžících časopisů. Největším přínosem celé akce však zůstává inspirace a zajímavé příběhy, které jsme si přivezli domů.

Vojtěch Habart, 3. A

Příběhy **memových** fotografií

Memy jsou všude – a pravděpodobně jsou jedním z hlavních důvodů, proč místo učení prolézáme internet. Ale víš, kdo jsou lidi na slavných memech, nebo jak se z nenápadných fotek staly virální ikony?

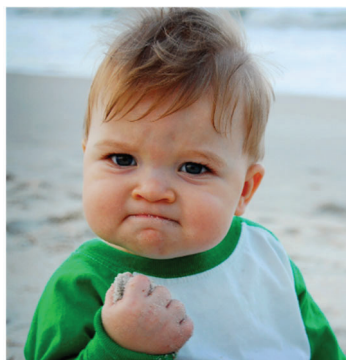
Distracted Boyfriend

Jeden z nejslavnějších memových záběrů nevznikl náhodou nebo jako screen z videa. Autorem je španělský fotograf Antonio Guillem, který se živí reklamní fotografií pro fotobanky. V roce 2015 ho napadlo: "Co kdybych nafotil sérii, která humorně zobrazuje nevěru?" — a tak se to všechno spustilo. Focení probíhalo v Katalánsku, v improvizovaném aranžmá — nebyl čas na výzdobu ani luxusní kulisy. Fotograf má navíc stabilní tým modelů, takže atmosféra byla uvolněná. Výzvou bylo ukočirovat výrazy — modelka, která má působit uraženě na přítele, se neustále smála; kolemjdoucí taky přispívali nechtěným humorem. Antonio si dlouho neuvědomoval, že jeho práce v roce 2017 exploduje virálně — tuto zprávu mu přinesly až modelky.

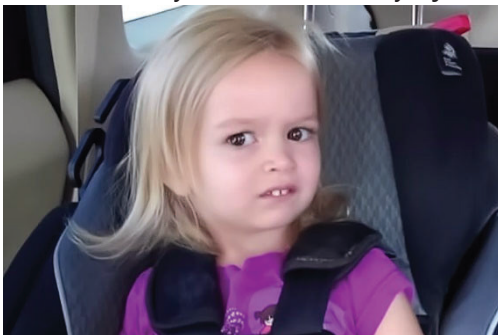
Success Kid

Známa fotografie chlapečka s odhodlaným výrazem. Fotograf Laney Griners jej vyfotil v roce 2007 na floridské pláži, když jeho syn Sam sbíral písek — nepochybně důležitý moment pro memový svět. Fotka se jmenovala „Nesnáším hrady z písku“ a původně nikomu nepřišla moc významná. Ale postupem času se Samův výraz stal ikonou — byl upravován do různých kontextů jako symbol malých i větších vítězství. Jedna z nejznámějších meme fotek po pár letech dokonce pomohla vybrat peníze na transplantaci ledviny Samova otce.

Side-Eyeing Chloe

Fotka Chloe Clem v autosedačce se stala virální díky jednomu výrazu — opovržení, které kontrastuje s radostí její sestry Lily, když zjistila, že místo školy jedou do Disneylandu. Video pořídili rodiče, ale Chloein výraz udělal z obyčejného rodinného okamžiku mem. Matka po čase začala váhat nad zveřejňováním snímků svých dcer — Chloe hlavně cítila, že by měla mít možnost rozhodnout se za sebe sama. Dnes už existují smlouvy, reklamní nabídky — a lidé se zamýšlejí nad tím, jakou zodpovědnost přináší titul „viral kid“.

Disaster Girl

Čtyřletá Zoë Roth pochází ze Severní Karolíny a se svými rodiči žije poblíž hasičské stanice. A tak, když probíhalo v okolí kontrolované vypalování za účelem vyčištění pozemku a výcviku hasičů, se byla s otcem podívat na jeho průběh. Nikdo by však nevěřil, že o dva roky později (v roce 2007) vyhraje v ten den pořízený snímek fotografickou soutěž a za další rok ještě jednu. Fotka dábelsky se tvářící Zoë před hořícím domem se stala tak oblíbenou, že je i po dvaceti letech senzací. Původní fotografie byla před pár lety prodána za 473 000 dolarů, tento výtěžek šel na podporu charitativních organizací a splacení Zoëiny studentské půjčky.

Overly Attached Girlfriend

Tento mem vznikl ze screenu jednoho YouTube videa jako parodie na Bieberovu píseň „Boyfriend“. Laina Morris video natočila kvůli soutěži, kde šlo o lístky na koncert a možnost objevit se v reklamě. Ve videu hrála svou roli — přehnaně připoutaná dívka, která tvrdí, že svého přítele nikdy nepustí. Video se šířilo pomalu, ale poté, co se dostalo na Reddit, explodovalo komentáři i úpravami výrazu. Laina pak dokonce opustila školu a práci, aby se mohla věnovat tvorbě videí naplno. Sama ale připustila, že kdyby neměla štěstí na načasování, mohlo být vše úplně jinak.

Doge

Rok 2013 žije psím memem. Rozkošná fenka shiba-inu jménem Kabosu se stala oblíbenou pro své neotřelé výrazy. Její fotky jako první sdílela majitelka, japonská učitelka mateřské školy. Ve stejném roce, kdy se dostala Kabosu na nejvyšší příčky žebříčku nejlepších memů, byla vytvořena kryptoměna s její podobiznou, tzv. dogecoin. A jestli jste to ještě neviděli, tak si to běžte vyhledat. Dogecoin je jeden z největších bizárů v historii memů. Propagovali ho slavné celebrity, jako např. Elon Musk či Snoop Dog.

Grumpy Cat

Věčně nevrlá kočka neboli Grumpy cat, jedna z nejznámějších kočičích tváří internetu. Domácí mazlíček s velkým množstvím sponzorských smluv, tvář grumpuccina, herečka (filmy i Broadway) i spisovatelka (skutečně byly napsány knihy jejím jménem). Tardar Sauce, takto se jmenovala naše oblíbená kočka z memů. Vše začalo, když se v Arizoně narodilo kotě s poruchou růstu a podkusem. Výraz tohoto mláděte byl tak neobvyklý, že si jej oblíbilo nemalé množství lidí. Tardar Sauce se dočkala dokonce i své dvojnice v Madame Tussaud a vydělala dostatek peněz na to, aby její majitelka sekla s prací servírky.

Tereza Macurová, 3. A

Rozhovor se studentem

ONDŘA CHROMČÍK

Ondřej Chromčík, student oktávy a nadějný mladý golfista s nemalými ambicemi. Je možné mít dobré studijní výsledky a současně vynikat v tomto netradičním sportu? Jak vidí svou budoucnost po maturitě? Čtěte dál a dozvíte se o Ondrovi více.

Jak ses dostal k tomuto neobvyklému sportu?

Ještě na základní škole trenéři z mého současného klubu dělali nábor formou učení golfu v hodinách tělocviku. Zde mě golf začal zajímat, a když jsem zjistil, že golf hrají někteří mí kamarádi, neváhal jsem je oslovit, aby mě někdy vzali s sebou. Po pár návštěvách jsem začal chodit na klubové tréninky.

V kolika letech jsi začal s golfem?

Začal jsem hrát ve 12 letech na jaře 2019. Po první sezóně si mě všiml trenér soutěžní skupiny, který si mě v zimě

stáhl pod sebe. Následující rok jsem začal objíždět regionální turnaje.

Jak často trénuješ a co tvůj trénink obnáší?

Trénuji každý den, pokud venku není zrovna nějaký „hurikán“. Náplní mého tréninku je technika, kontrola vzdálenosti, taktika hry a nejdůležitější je putování. V off-season (listopad až březen) se můj trénink přesouvá do speciálně upravené haly, kde se především zaměřuji na techniku a velké změny ve švih, na které by v létě nebyl prostor. Ke zpestření ne moc záživné zimní

přípravy patří zahraniční kempy v teple, např. Turecko, Spojené arabské emiráty, Španělsko. Neopomenutelnou součástí tréninků v zimě je kondiční příprava a práce na rychlosti švihů.

Je náročné skloubit golf se školou?

Ani ne, ve škole mám individuální plán, díky kterému nemusím docházet do vyučování, což mi umožňuje nabitý tréninkový program. Skoro všechny známky si doplňuji dodatečně v termínech, které si většinou vybírám sám. Intenzivní turnajová sezóna trvá od začátku dubna do konce října, někdy i listopadu. V těchto měsících ve škole chybím nejvíce, tudíž si většinu testů nechávám na zimní měsíce.

Najde se něco, co na tomto sportu nemá rád?

Golf na vysoké úrovni je hlavně mentální hrou. Každý má dobrý švih, vysokou rychlost a umí puttovat, o vítězství se ale rozhoduje pod tlakem. Po dvou dnech můžete vést turnaj s pohodlným náskokem, ale když přijde finálové kolo, všechno se může během jedné rány změnit. Z ničeho nic se vám rozpadne některá část hry a během okamžiku se vám vítězství ztratí před očima. Ale to je prostě golf.

Měl jsi někdy chuť s golfem přestat?

Mnohokrát. V průběhu kariéry přichází spousta chvil, kdy se nedaří, i když děláte maximum, a člověk si pak klade otázku, jaký to má vůbec smysl. Golf je v tomto jedinečný a řekl bych, že pro negolfisty je to jen těžko představitelné.

Máš kromě golfu i nějaké další zájmy a koníčky, kterým se věnuješ?

Mám rád téměř všechny sporty, je to pro mě příjemná forma odreagování. Hodně času mi ale zabírají i aktivity spojené s golfem, i když ne přímo na hřišti – například kondiční příprava.

Máš v plánu se golfu věnovat i do budoucna, kam povedou tvé kroky po maturitě?

Určitě. Po gymnáziu chci jít na univerzitu do Ameriky, kde jsou ve srovnání s Českou republikou výjimečné podmínky pro další růst. Po dokončení studia bych se rád věnoval profesionálnímu golfu.

Do kterých zajímavých zemí jsi díky golfu vycestoval? Změnilo Ti nějak cestování pohled na svět, lidi nebo sport?

Asi nejzajímavější zemí, kterou jsem navštívil, jsou Spojené arabské emiráty,

kde jsem hrál ve finále Faldo Series. Je to úplně jiný svět než ten, na který jsme zvyklí. Vše funguje moderně a tak, jak má. Také bych zmínil Španělsko, kde jsou skvělí lidé a ještě lepší jídlo. Například španělské ovoce se s tím českým nedá srovnat.

Máš nějaký speciální rituál před tréninkem či turnajem?

Nic speciálního nemám. Jen klasická rozvíčka na rozhybání a zahřátí a před turnajovým kolem rozehrání, ale to dělá každý.

Jak se vyrovnáváš s neúspěchem a tlakem během turnajů? Máš nějaký svůj „fígl“, který Ti na to pomáhá?

Pokud jsem pod tlakem v turnaji, tak mi pomáhají různá dechová cvičení. Krátkodobý neúspěch je v golfu celkem běžný. Některý týden vám třeba nesedne hřiště a jindy prostě vstanete

špatnou nohou. Je třeba kouknout na statistiky, zhodnotit, co je třeba zlepšit, a nechat to za hlavou. S dlouhodobým neúspěchem jsem se naštěstí ještě nesetkal, takže úplně nevím, jaké to je.

Kdybys mohl trénovat nebo hrát s jakýmkoliv golfistou na světě, kdo by to byl?

Byl by to Američan Justin Thomas. Je mým vzorem od doby, kdy jsem začal hrát golf. Líbí se mi jeho temperamentní povaha a jeho přístup k tréninku.

Jak často máš turnaje? Podle čeho si organizuješ svůj kalendář?

Většinou se mnou jezdí rodiče nebo trenéři. Během sezóny mám zhruba 3 turnaje za měsíc. Turnajový kalendář plánuji tak, aby nebyl finančně příliš náročný, podle prestiže jednotlivých turnajů a také tak, abych měl prostor na regeneraci a různé opravy v technice během sezóny, což znamená, že většinou mám 2 turnajové týdny a poté 1 tréninkový.

Co bys vzkázal studentům, kteří se také chtějí věnovat sportu naplno?

Čas vám nikdo nikdy nevrátí, je tomu třeba dát maximum, nezbyde vám mnoho volného času, ale bez toho to prostě nejde.

Děkujeme za rozhovor a přejeme do budoucna spoustu golfových, ale i studijních úspěchů.

Adéla Capilová a Eliška Stoláriková, Kvinta A

Film, který ukazuje, jak internet mění naše životy

V době, kdy trávíme stále více času on-line, přichází film, který odhaluje temnější stránky digitální komunikace. *Disconnect* (v českém znění *Odpojit* [HBO] nebo *Virtuální vězení* [Prima] – pozn. ed.) z roku 2012 není klasickým hollywoodským dramatem – je to mozaika příběhů, které spojuje téma odcizení a hledání blízkosti v době sociálních sítí.

Film sleduje několik navzájem propojených postav: dospívající, kteří se stanou obětí kyberšikany, rodiče neschopné komunikovat se svými dětmi a novinářku, která pátrá po ilegálních praktikách na internetu. Každý z příběhů ukazuje, jak snadno se může virtuální svět vstoupit do skutečného života a zanechat následky, které už nelze vzít zpět.

Digitální zrcadlo života

Disconnect není jednoduchý film na večer – je to spíš výstraha a podnět k zamyšlení. Ukazuje, že internet nás může spojovat, ale také od sebe nebezpečně oddělovat. Ať už jste teenager nebo dospělý, jeho poselství je jasné: nezapomínejme žít i mimo obrazovky.

Proč stojí film za zhlédnutí?

- **Emoce a realita:** Místo přepřáčených efektů nabízí syrové emoce a reálné situace, se kterými se může divák snadno ztotožnit.
- **Různé pohledy na jeden problém:** Film propojuje teenagery, rodiče i dospělé – ukazuje, že digitální svět ovlivňuje všechny generace, i když každou jinak.
- **Silné herecké výkony:** Každá postava působí opravdově – díky hercům, kteří dokážou ukázat bolest, nejistotu i snahu o pochopení.
- **Výpověď o společnosti:** *Disconnect* není moralizující, ale nutí zamyslet se nad tím, kolik času trávíme online a co to dělá s našimi vztahy.

Markéta Tkáčová, Oktáva A

Podcasty, které mě baví a inspirují

Začala škola. Za oknem je podzim, rána jsou pochmurná a každé vstávání nese svou tíhu. Vyčistím si zuby, rychle do sebe vyklopím hrnek horké kávy, obleču se, nasadím sluchátka a vyrazím směrem do školy. Většinu času poslouchám hudbu, ale občas, když mi pomyšlení na všechny písemky a povinnosti začne stahovat žaludek, zvolím něco na rozptýlení – podcast.

Rozhodla jsem se s vámi podělit o pár mých favoritů, které poslouchám téměř denně. Věřím, že vás alespoň některý z nich zaujme a dáte jeho poslechu šanci.

True crime

Říká se, že nejlepší na konec, ale já přesto začnu tímto: Opravdové zločiny moderátorek Lucky Bechynkové a Báry Krčmové. Každou neděli přinášejí nejstrašnější případy z celého světa. Nechybí ani špetka humoru, obvykle černého, a příběhy ze zákulisí jejich života. Není divu, že si Opravdové zločiny vysloužily vícenásobný titul „Podcast roku“ a ocenění Křišťálová Lupa.

Další tipy: HLASY ZLOČINU, Krimi příběhy, Ve stínu, České podsvětí

Zdraví a lifestyle

Ve zdravém těle zdravý duch – a v uších podcast Medicína 3.0. Jedná se o projekt dvou lékařů, Patrika a Veroniky Lipovských, kteří se věnují tématům jako dlouhověkost, preventivní medicína a generační zdraví. Další vhodný tip je pořad Institut moderní výživy, zaměřující se na vědecky podložené informace o výživě. Okruh témat, který odborníci Lukáš Roublík a Tereza Vágnerová řeší, je velmi široký, a každý si najde něco, s čím se ztotožní.

Co se týče podcastů o životním stylu, můj oblíbený je určitě Malá Wellbeing, ve kterém Bé Hà prozrazuje svá tajemství k holistickému životu.

Další tipy: Doktoři bez rukavic, BudFajn, Tělo & Duše, Après talk

Kultura a společnost

Být v obraze, hlavně pokud jde o spo-lečen-ské dění, je bezesporu důležité. Naše gene-race si už nelibuje ve sledování večerních zpráv a čtení novin pro ni také není zrovna populární. Přesto existují způsoby, jak si roz-šířit obzory a získat přehled. Kovyho Log na-bízí přehled nejen o politice, ale i o zájma-vých tématech z každodenního života a jeho poslouchání si opravdu užívám.

Dopřejme prostor i Lucii Výborné s jejími hosty nebo Čestmíru Strakatému. Zajímavé příběhy, zajímaví lidé, zajímavý moderátor – co víc si přát?

Další tipy: Vlevo dole, Slepá mapa

Zahraniční podcasty

Ráda se ponořím i do cizojazyčných pořadů. Mezi mé „all-time favorites“ patří Anything Goes with Emma Chamberlain, u něhož se cítím, jako bych volala své nej-llepší kamarádce a rozebírala s ní všechno, co mě napadne.

„Last but not least“ – Cautionary Tales with Tim Harford, něco jako sofistikovaná alternativa po-hádek na dobrou noc. I když nečekejte šťastný konec. Nespočet napínavých historických pří-běhů často končí špatně. Tim rád pracuje se zvu-kovými efekty a hereckými prvky, které celému zážitku dodávají šmrnc.

Další tipy: The Psychology of Your 20s, Binchtopia, A Better You by Fernanda Ramirez, The Wellness Cafe, Unexplainable

Přeji příjemný poslech!

Kinga Folwarczna, Kvinta A

Temný trend:

Modrá velryba

Určitě si mnozí z vás pamatujete fenomén hry Modrá velryba, která se v roce 2017 stala častým tématem diskuzí. Byla to ale reálná hrozba, nebo jen hoax?

Všechno to začalo v Rusku. V roce 2015 sedmnáctiletá Rina Palenkova zveřejnila svou fotografii u železniční trati s hashtagem #няпока (— #nyaahoj). Krátce poté se tento obsah začal šířit rychlostí světla a Rinina sebevražda byla spojována se skupinou f57, která údajně stála u zrodu Modré velryby. Hra měla obsahovat padesát úkolů, které nabádaly děti k sebepoškozování a k sebevraždě. Úkoly měl určovat tzv. kurátor, který byl s hráči v trvalém kontaktu. Údajně měl mít přístup k osobním informacím dětí, jako byla poloha nebo IP adresa, a při pokusu odstoupit ze hry prý následovala vyhrožování. Platila tři základní pravidla:

- 1. Nikdo se o hře nesmí dozvědět.**
- 2. Každý úkol musí být splněn.**
- 3. Pokud některý úkol nesplníš, jsi vyloučen a hrozí ti nepříznivé následky.**

V dubnu 2017 policie ČR vydala oficiální varování před touto hrou a oznámila, že se vyskytuje i na území České republiky. Média — především bulvár — se zprávy rychle chopila a situaci zveličila. Podle odborníků na e-bezpečí spočívala chyba hlavně ve způsobu komunikace: v zastrašujícím tónu, přehánění a nejasnostech, které mohly děti i jejich rodiče zbytečně vystrašit.

Já si osobně pamatuji 4. třídu a frontu na oběd, kde se pár dětí vychloubalo, že „tu hru“ hraje. Brzy jsme však pochopili, že šlo spíš o snahu upoutat pozornost a získat obdiv. Jak to u dětí bývá — téma přišlo a zase rychle odešlo. Možná jste ale měli jinou zkušenost: někteří si aplikaci stáhli na hec, jiní šli za rodiči s pláčem a byli naprosto vystrašení.

S odstupem času vidíme, co se tehdy dělo a jak snadno média dokážou vyvolat strach. Zda byl tento strach oprávněný, je otázka názoru. Důležité je — jak jste už mnohokrát slyšeli — ověřovat si zdroje, uvažovat kriticky a nenechat se snadno ovlivnit.

Bety, 3. A

Rozhovor s absolventkou **PETRA SLOVÁČEK RYPIENOVÁ**

Petra Slováček Rypienová patří mezi naše absolventy, kteří zůstali škole věrní i po maturitě. Dnes působí v oblasti kultury a divadla. Naši studenti si ji mohou spojit s mezinárodním divadelním festivalem *Bez hranic* a vstupenkami, které našim studentům každoročně poskytuje, a pomáhá jim tak najít cestu k tomuto druhu umění. Jak na gymnázium vzpomíná a kam ji zavedl život po maturitě?

V kterém roce jste maturovala?

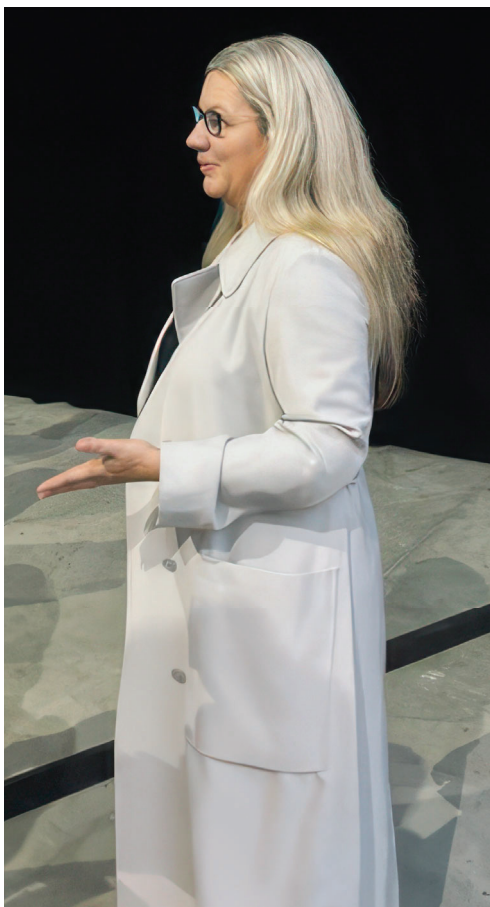
Na gymnázium jsem studovala v letech 1990–1994. Nejsem v rodině jediná absolventka – tuto školu navštěvoval i můj manžel, bratr, neteř a teď zde studuje i můj syn Dominik. Myslím, že jsme všichni rádi, že jsme právě tady získali pevný základ pro další studium i život.

Jak na školu vzpomínáte? Zopakovala byste si tato studentská léta znovu?

Na středoškolská studia vzpomínám moc hezky, ale každé období má svůj čas. Gymnázium pro mě bylo přirozenou volbou, chtěla jsem jít totiž dál, na pedagogickou fakultu. Mám radost, že i dnes spolupracuji s některými učiteli, kteří mě tehdy učili.

Kam vedly vaše kroky po maturitě?

Na vysokou školu to napoprvé nevyšlo, a tak jsem nastoupila na soukromou školu Goodwill ve Frýdku-Místku, kde jsem dva roky studovala cestovní ruch a jazyky. Krátce jsem působila i v Německu v křesťanské organizaci jako dobrovolnice. Nakonec jsem vystudovala Ostravskou univerzitu v oboru obchod a služby. V roce 2023 jsem absolvovala také kurz v rámci *Szkoły Liderów* jako první Češka, která se stala součástí projektu spolufinancovaného z Norských fondů, realizovaného městem Cieszyn. Všechny své studijní zkušenosti dodnes využívám v kulturní sféře.

Mohla byste čtenářům přiblížit mezinárodní divadelní festival *Bez hranic*?

Festival vznikl krátce po roce 1989 jako iniciativa propojující české, polské a slovenské divadelníky. Z původního názvu *Na hranici* se stal festival *Bez hranic*, který symbolizuje volnou kulturní výměnu mezi oběma Těšínými. Dnes jde o mezinárodní přehlídku s pestrým programem činoher, alternativních představení, koncertů či výstav. Hlavní soutěžní sekce nese název *Zlomená závora* a každoročně představuje kolem deseti inscenací z různých zemí. Festival probíhá

v divadlech i na veřejných místech Českého Těšína a Cieszyna a oceňují ho jak odborníci, tak diváci.

Jak jste se k jeho organizaci dostala?

V kultuře pracuji od roku 1996. Dlouhá léta jsem působila v *Kulturním a společenském středisku Střelnice*, kde jsem se poprvé zapojila do organizace festivalů a česko-polských projektů. Dvacet let jsem se podílela také na přehlídce *Kino na hranici*.

Zkušenosti mám i z firemní a neziskové sféry – věnuji se projektovému managementu, fundraisingu a kulturní spolupráci.

Proč by měli podle vás studenti festival navštívit?

Festival *Bez hranic* je nejstarší divadelní festival v Moravskoslezském kraji – funguje nepřetržitě od roku 1990. Nabízí kvalitní česko-polská, slovenská i evropská divadla, doprovodné akce a jedinečnou atmosféru obou Těšínů. Každý rok se koná v říjnu, takže všechny srdečně zvou – určitě si v programu najdete něco pro sebe!

Stojíte u zrodu Těšínského divadelního a kulturního centra. Co si můžeme pod tímto projektem představit?

Mám radost, že se mohu podílet i na vzniku *Těšínského divadelního a kulturního centra*, které propojí divadlo, knihovnu, hvězdárnu, vzdělávání i kreativní dílny Těšínského divadla. Cílem je

nabídnout prostor pro tvoření, rozvoj talentů i setkávání lidí všech generací.

Obsahovou náplní centra budou kurzy, workshopy, přednášky, dílny, kreativní studia a edukační programy, vše samozřejmě s potřebným organizačním, technickým a personálním zázemím Těšínského divadla. Kreativní centrum se zaměří také na projekty lokálního i regionálního charakteru s česko-polským přesahem.

Těšínské divadlo v letošním roce prošlo revitalizací a bude to krásný reprezen-

tativní prostor s dobrým technickým zázemím, ale nejdůležitější je to, že zde zůstane to, co bylo hodnotné už před revitalizací – kultura, lidé, tradice a láska k divadlu.

A co byste vzkázala současným studentům gymnázia?

Najděte si v životě to, co vás naplňuje a dává vám smysl – ať už je to v malém městě, nebo ve velkém centru. Já jsem našla své místo „na hranici“, mezi Českým Těšínem a Cieszynem, v kultuře a spolupráci. A věřím, že i vy jednou najdete to své.

Děkujeme za inspirativní rozhovor, přejeme mnoho dalších úspěchů v profesním i osobním životě a těšíme se, že se opět setkáme třeba na divadelním festivalu *Bez hranic*.

Tereza Morcinková, Oktáva A

PO PŘEČTENÍ TOHOTO ČLÁNKU SE NA
TITULKY!
UŽ **NIKDY** NEPODÍVÁTE STEJNĚ

Tento titulek vás s největší pravděpodobností pobouřil, překvapil nebo ve vás vyvolal jinou reakci – ať už pobavenou, nebo nesouhlasnou. Pokud jste si mysleli, že na vás senzační titulky a tzv. clickbaity neplatí a že jim dokážete odolat, právě jste se přesvědčili o opaku.

Clickbaity, tedy šokující titulky často založené na hyperbolách, existují v určité podobě už od samotných počátků masové komunikace. Jejich tvorba se obvykle vymyká pravidlům klasické žurnalistiky. Autoři bulvárních článků cílí přímo na naše emoce, probouzejí zvědavost a často používají neobvykle dlouhé titulky. V tištěné podobě k nim přidávají výrazné barvy a množství fotografií. Jak ale vlastně vznikaly první „návnady na čtenáře“?

Penny press

Kvůli zhlédnutím, lajkům, prodeji a penězům je člověk schopný udělat téměř cokoli. Příkrášlování skutečnosti či otevřená fabulace se proto staly spolehlivým nástrojem k dosažení zisku.

Už před 190 lety se v Americe objevily tzv. **penny press** – levné noviny určené široké veřejnosti. Aby se společnosti, jako byla *The Sun*, vyplatilo prodávat noviny za tak nízkou cenu, potřebovaly obrovskou poptávku. Tu si zajišťovaly publikováním bizarních a senzačních příběhů.

Ve 30. letech 19. století otiskl deník *The Sun* sérii článků o údajném životě na Měsíci. Autor Richard A. Locke si vymyslel existenci kříženců lidí a netopýřů, dvounohých bobrů bez ocasu či jednorožců. Tyto výmysly vydával za seriózní vědecké texty. Ozval se dokonce Edgar Allan Poe, který Locka obvinil, že opisuje z jeho povídky *Bezpříkladné dobrodružství Hanse Pfalla*. Locke však později přiznal, že šlo především o satiru a parodii tehdejších kontroverzních astronomických teorií.

Pulitzer vs. Hearst

O půl století později se do masového šíření „clickbaitů“ zapojil jeden z nejslavnějších novinářů všech dob – **Joseph Pulitzer**. Jeho soupeření s **Williamem Randolphem Hearstem** dalo vzniknout novému pojmu: **žlutá žurnalistika**. Tento termín označuje bulvární tisk využívající neetické postupy.

Název pochází z komiksu *Yellow Kid*, který vycházel v Pulitzerově deníku *New York World*. Žlutý tisk byl nákladný, ale zároveň atraktivní pro čtenáře. Popularita komiksu ještě vzrostla, když jeho autor přešel kvůli vyššímu honoráři k Hearstovu konkurenčnímu deníku *New York Journal*.

Honba za čtenáři vygradovala do té míry, že oba plátky začaly překrucovat informace o španělsko-americkém konfliktu a svým způsobem vyhrotily náladu ve společnosti natolik, že Kongres i prezident McKinley nakonec vyhlásili válku Španělsku.

Clickbaity dnes

S nástupem moderních médií a internetu se marketéři začali zaměřovat na tzv. **curiosity gap** – rozdíl mezi tím, co čtenář ví, a tím, co se chce dozvědět. Výsledkem jsou titulky typu: „*Jak získat husté vlasy? Tohle vám kadeřnice nikdy neprozradí!*“ Stejný princip využívají i filmové trailery a upoutávky.

Dá se tedy říct, že internet jen převzal staré triky, zabalil je do nového, lesklého a barevného balicího papíru – a ještě přidal ozdobnou mašli navrch.

Barča Štefaňáková, Oktáva A

Pojďte s námi nahlédnout do světa Mgr. Janiny Polednik – od vzpomínek na dětství po její sny a radosti z práce s námi.

Jak se dnes máte?

Děkuji, celkem dobře. Jsem na zajímavé škole, obklopená mladými, veselými a sympatickými lidmi – tedy vámi.

Jak byste se popsala třemi slovy?

To je velmi těžká otázka. Kdybych měla říct, kdo jsem, řekla bych především *člověk*, pak *manželka* a *matka* a teprve poté *učitelka*.

Jaké jste měla dětství?

Myslím, že jsem měla dětství zajímavé a celkově pohodové, i když samozřejmě ne vždy bylo všechno růžové. Měla jsem štěstí – ačkoliv jsem byla městské dítě, mohla jsem trávit čas u tety a babičky, které bydlely na vesnici. Milovala jsem to tam: přírodu, zvířata i práci na zahradě. Opravdu jsem to zbožňovala.

Máte nějakou oblíbenou vzpomínku?

Ano, mám. Pochází právě z domu v Návsí a z okolního lesíku. Nejkrásnější vzpomínky mám na chvíle, kdy jsem chodila s babičkou pást kozy. Babička mi při tom zpívala a vyprávěla příběhy ze starých časů. Bylo to úžasné.

Kým jste chtěla být jako malá?

Ani si to už přesně nevybavuji, ale vzpomínám si, že už jako malá jsem si hrála s panenkami a „učila“ je. Každá měla svůj sešit. To bylo už v raném dětství.

Kdo nebo co vás přivedlo k učitelství?

Říká se, že náhody neexistují, ale já si dovolím říct, že to byla právě náhoda. Byla jsem přijata na úplně jiné studium, v jiném oboru, a dokonce v zahraničí. Pak však došlo k uzavření hranic Československa, což občanům neumožňovalo studovat mimo stát. Nabídl mi tedy jiné studium – a protože za komunismu nebylo moc na výběr, zkusila jsem to... a nakonec jsem skončila u učitelství.

Co vás na výuce nejvíce baví?

Baví mě možnost sdílet to, co vím. Mám ráda kontakt s mladými lidmi – nutí mě to neustále přemýšlet, učit se novým věcem a rozvíjet se. Člověk se tak stále vyvíjí a potkává se zajímavými tématy i lidmi z různých oborů. Například fyzika mě kdysi velmi zaujala právě díky takovým přesahům.

Kdybyste si mohla vybrat jiné povolání, jaké by to bylo?

Zajímala by mě možná novinářina. Vždy mě ale také lákala představa vyzkoušet si více profesí – třeba pracovat v obchodě, knihkupectví, hudebninách nebo kavárně. Během studia jsem byla na brigádě v pekárně a musím říct, že to byla opravdu zajímavá zkušenost. Díky podobným zkušenostem pak člověk lépe chápe lidi kolem sebe, protože prostředí, ve kterém se pohybujeme, nás silně ovlivňuje.

Má na vás vliv chladné podzimní počasí?

Myslím, že neexistuje člověk, na kterého by nemělo vůbec žádný vliv. Snažím se to ale překonat třeba tím, že si obleču něco ve veselých barvách, aby mi to zlepšilo náladu.

Co ráda děláte ve volném čase?

Když mám čas, ráda čtu – především beletrii, která je založená na skutečných událostech. Dlouho jsem také četla knihy s židovskou tematikou z našeho území, ale později mě ten ponurý duch opustil.

Líbí se vám na naší škole?

Moc. Studenti jsou sympatičtí a kolegové mě mile přijali. A k obědům mohu říct jediné – jsou skvělé. Učím i na jiné škole, ale ta se s touto srovnat nedá. Školu totiž netvoří budova, ale lidé, a ti jsou zde opravdu výjimeční.

Jakou hudbu posloucháte?

Jedním slovem – různou. Záleží mi spíš na kvalitě než na žánru. Mám-li být konkrétní, ráda poslouchám tvrdší hudbu, například skupinu Rammstein. Ale stejně tak mám ráda i operní zpěv, jazz a další žánry.

Cestujete ráda? Jaká je vaše vysněná destinace?

Ano, cestuji ráda. Samozřejmě bych chtěla procestovat celý svět, ale bohatě mi stačí krásná místa, která už jsem navštívila. Myslím, že není nutné jezdit tisíce kilometrů daleko – i naše sousední státy jsou nádherné. Mým oblíbeným místem jsou jižní Čechy, konkrétně Maříž. Přestože jsem tam dlouho nebyla, ráda bych se vrátila třeba do Vídně, Prahy, Krakova nebo Berlína.

Máte nějaké sny, které byste si chtěla splnit?

Jsem realista, takže mě nelákají žádné velkolepé sny. V dnešní době je pro mě nejdůležitější zdraví – mé i mých blízkých. A jako pedagog bych si přála vidět úspěšné mladé lidi, kteří chtějí pracovat a rozvíjet se.

*Sofie Antonie Sklářová
a Eliška Bardoňová, Sexta A*

playlist

podzimní edice

podle Davida Viciany

Když chci vypnout

Metallica – Nothing Else Matters

Klasika. Pomalý, melancholický a úplně ideální song na podzim, když venku prší a člověk chce prostě jenom vypnout.

Když se do toho chci ponořit

Nirvana – Something In The Way

Tento song je temný, skoro až takový zkažený. K sychravému počasí a šedivým dnům to sedí fakt dokonale. Někdy je fajn se do hudby pořádně ponořit.

Síla a emoce

Slipknot – Snuff

Moje topka od Slipknotů. Je to sice od tvrdší kapely, ale tady jde spíš o emotivní baladu. Má v sobě smutek i sílu, a to je přesně to, co mě na tom bere.

Něco na uklidnění

Alice In Chains – Nutshell

To je takový večerní track. Klidný, ale přitom hodně emotivní. Připomíná mi, že podzim není jenom temný.

Pro dobrou náladu

Metallica – Enter Sandman

Aby vše nebylo jenom pomalé a smutné, musí tam být i něco energického. Tento song je prostě nakopávačka – ideální třeba na cestu do školy, když se snažíš probrat.

Prostě do podzimu

Deftones – Change (In The House Of Flies)

Má to úplně podzimní atmosféru – temnou, snovou, a přitom dost intenzivní. Nejvíc to sedí, když jdeš ven se sluchátky a kolem tebe padá listí.

Marie Walková, Kvarta A a Jiří Kabát, Kvinta A

studentské volby

Jde nejen o způsob, jak si „vyzkoušet“ svou občanskou povinnost, ale i o zajímavou statistiku vypovídající o rozložení voličů v naší zemi. Pod hlavičkou JSNS se v Česku 17. a 18. září odehrály studentské volby.

Fakt, že se blíží volby do Poslanecké sněmovny, nelze ignorovat. Předvolební kampaně v době, kdy píšu tento článek, vrcholí a mnoho prvovoličů váhá či se vyloženě bojí jít k volbám. Skvělým způsobem, jak získat jistotu, jsou studentské volby, které pořádá vzdělávací program Jeden svět na školách, jenž už od roku 2001 funguje v rámci organizace Člověk v tísni.

Studentské volby se týkají všech středoškoláků starších 15 let, přičemž se jich letos účastnilo 632 škol, z toho 271 gymnázií, 285 středních odborných škol a 81 učilišť. Kompletní výsledky, včetně grafů, naleznete na stránkách JSNS. Za hlavní cíl tohoto článku si však nekladu o nich informovat, nýbrž ukázat, jak tato akce probíhala, a poukázat na její důležitost.

Na našem gymnáziu volby proběhly 17. září, volební porotu přitom představovali studenti semináře ze společenských věd. Naše aula se proměnila ve volební místnost – byla zde i plenta, za kterou jsme na připraveném lístku

mohli zakroužkovat preferovanou stranu, a urna, do níž jsme lístek poté vhodili. Všechno zkrátka simulovalo prostředí voleb reálných, při nichž se však ještě lístek vkládá do obálky.

Proč se ovšem podobná akce koná? Mimo poslední sněmovní volby roku 2021 je u nás nízká volební účast (i okolo 58 %) a prvovoliči, tedy mladí lidé, kteří se k volbám chystají poprvé, jsou často vyděšení nebo vidí jako alternativu k rozhodování nejtít vůbec volit. JSNS se k této problematice vyjadřuje následovně: „Nižší volební účast může být dána řadou faktorů. Patří mezi ně bezpochyby nedůvěra v sílu hlasu jednotlivce, špatná orientace ve volebním systému ČR nebo nedostatečně rozvinutá občanská společnost.“

Projekt studentských voleb za sebou má výsledky – podle výzkumů z posledních let vede účast studentů i k jejich vyšší účasti na skutečných volbách. Největším problémem totiž není, koho kdo půjde volit, ale kolika lidem bude jejich budoucnost lhotejná.

Vojtěch Habart, 3. A

TÉDA, TO BUDE URČITĚ
NĚCO HODNĚ ZAJÍMAVÉHO,
ŽE MĚ TAK TÁHNEŠ ZA SEBOU

Dominik Žilka